

jeg sige, at jeg kan besvare hans første Spørgsmaal, om Tilkaldelse af en Dyr læge i Anledning af smitsom Kastnings Optræden skal betragtes som en privat Forretning, som den vedkommende Husdyrbruger selv skal betale, bekræftende. Det er netop Lovforslagets Hovedformaal, at saadanne Dyr lægeforretninger herefter skal være det offentlige uvedkommende. Det er derved, den store Besparelse er opnaaet, og hele Udvalget har ogsaa været enig om, at den private Husdyrbruger, der har Fordelen af at bekæmpe denne Sygdom for sit Vedkommende, selv maatte afholde denne Udgift.

Naar det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at Landbrugsministeren havde paataget sig Forpligtelse til at fastsætte Tidsrummet, skal jeg ganske give det ærede Medlem Ret deri. Det er ogsaa Hensigten ved Udarbejdelsen af en ny Instruks for Veterinærmyndighederne og for Dyr lægerne at fastsætte dette Tidsrum, men jeg ønsker ikke ved denne Lejlighed at binde mig netop til et Tidsrum af 1 Aar. Ministeriet maa forbeholde sig efter Indstilling fra det veterinære Sundhedsraad og Veterinær fysikatet at foretage saadanne Ændringer, som fra sagkyndig Side Tid efter anden maatte anses for ønskelige. Hvis det ikke var Tilfældet, kunde man lovfæste Tidsrummet.

Det ærede Medlem kom derpaa ind paa en Omtale af selve Lovforslagets Betydning og stillede det Spørgsmaal, om jeg troede, at det i sin nuværende Affattelse sanitært set var mere effektivt end den tidligere Bestemmelse, idet det ærede Medlem øjensynlig var af den Opfattelse, at hele Paragraffen i og for sig var ret betydningsløs, saaledes som den nu er bragt i Forslag. Jeg skal dertil sige, at det ærede Medlem og jeg ikke er saa uenige, som det kunde synes. Jeg er nemlig ganske enig med det ærede Medlem i, at Paragraffen er ret betydningsløs, og jeg kan tilføje, at i den Opfattelse har jeg Tilslutning fra flere Sider indenfor Udvalget. Hvis det ærede Medlem vil læse Betænkningen, staar der netop dér, at fra flere Sider indenfor Udvalget har der været en ikke ringe Stemning for at ændre Lovforslaget derhen at lade § 12 i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 helt udgaa. Og videre hedder det i Betænkningen, at man derom har rettet Forespørgsel til De samvirkende danske Landboforeninger og De samvirkende danske Husmandsforeninger. Hvis man fra dem kunde opnaa Tilslutning dertil, er det mit Indtryk, at der i Udvalget var et betydeligt Flertal for, at Paragraffen helt kunde udgaa. Man har dog ikke ment det

forsvarligt at foretage dette Skridt, forinden disse Foreninger har indsendt deres Besvarelser, og da man paa den anden Side af Hensyn til de finansielle Resultater, her skal opnaas, ikke ønsker at forhale Sagen, foreslaar man altsaa Lovforslaget gennemført i den Skikkelse, hvori det her foreligger. Men naar det ærede Medlem spørger om denne Foranstaltnings Betydning, vedkender jeg mig personlig den Opfattelse, at hele dette Stykke Lovgivning paa dette bestemte Omraade skyldes en Misforstaaelse af denne Sygdoms Optræden og Udbredelse her i Landet i Øjeblikket. Jeg tror ikke, at man i nævneværdig Grad bekæmper Sygdommen ved de Foranstaltninger, her foreslaas. Men det fremgaar af Betænkningen — og Spørgsmaalet har været meget nøje overvejet i Udvalget —, at naar der ikke er blevet stillet Forslag om, at § 12 helt skal bortfalde, er det, fordi — og deri skønner jeg ogsaa, at Udvalget har handlet fuldkommen rimeligt og rigtigt — man ønsker at afvente Landbrugsorganisationernes Udtalelser i saa Henseende. Det er jo muligt, at vi, hvis disse gaar i den Retning, som man i hvert Fald fra flere Sider indenfor Udvalget ønskede, paa ny kommer til at beskæftige os med dette Spørgsmaal.

Jeg haaber hermed at have besvaret de Spørgsmaal, det ærede Medlem stillede til mig.

Pürschel: Da den højtærede Minister nu har erkendt, at den Indvending, jeg har rejst, er formelt berettiget, tillader jeg mig at henstille, at man ændrer Bestemmelsen til tredje Behandling. Jeg maa fastholde, at der ikke er god Mening i at skrive saaledes som her, thi det, som Ministeren fremhævede, og som jeg i øvrigt ogsaa allerede fremhævede, da jeg udtalte mig første Gang, nemlig at der i Loven bør staa, at Betalingen skal ske pr. udført Forretning, kan mar jo fortræffeligt sige uden at nævne Beløbet, og man kan ogsaa meget let sige, at Betalingen skal blive lavere efterhaanden, naar der udføres flere ensartede Forretninger. Det lader sig meget let udtrykke samtidig med, at man siger, at Landbrugsministeren bemyndiges til at fastsætte Taksterne for de i det offentliges Tjeneste udførte Forretninger, f. Eks. saaledes: Betalingen bliver at fastsætte pr. udført Forretning uden Hensyn til den derpaa anvendte Tid og saaledes, at Betalingen bliver lavere for flere ensartede paa samme Dag udførte Forretninger. Saa har Ministeren Beføjelsen, og saa er det efter min Mening i Orden. Men dette er kun en Henstilling; ønsker Ministeren ikke at rette